

Ovidiu Predescu

Dialogul continuu

Ediția a II-a revizuită și adăugită

*Cuvânt înainte de prof. univ. dr. Dumitru Constantin-Dulcan,
autorul celebrului volum Inteligența materiei*

EDITURA

Prof. univ. dr. Ovidiu Predescu este editorul executiv al prestigioasei reviste juridice „Dreptul”, redactor-șef al „Revistei de drept penal”, membru onorific al Institutului de Cercetări Juridice „Acad. Andrei Rădulescu” al Academiei Române, prorector cu cercetarea științifică al Universității „George Barițiu”, Brașov, vicepreședinte al Asociației Române de Științe Penale și membru al Asociației Internaționale de Drept Penal. Este autor a numeroase tratate, monografii, cărți juridice, precum și a unor volume de cugetări, unele traduse în limba franceză. Monografia „Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Implicațiile ei asupra dreptului penal român” a fost distinsă cu premiul „Nicolae Titulescu” al Academiei Române (2008), iar tratatul „Protecția europeană a drepturilor omului și procesul penal român” a primit premiul „Simion Bărnuțiu” al Academiei Române (2010). De asemenea, a fost distins cu importante premii, diplome de excelență și de onoare, precum și cu medalii de Uniunea Juriștilor din România, Asociația Criminaliștilor din România, Liga Scriitorilor din România ș.a. Pentru volumul de cugetări „În umbra gândului...” a primit premiul „Titu Maiorescu” al Societății Academice „Titu Maiorescu” din București (2005), iar pentru volumul „De la Dumnezeu la om și înapoi...” a fost recompensat cu premiul special al Uniunii Juriștilor din România (2008). A făcut studii postuniversitare în S.U.A. (relații industriale – Florida International University, 1995), Italia (administrație publică – Scuola Superiore dell’ Amministrazione dell’ Interno, Roma, 1999), Danemarca.

Cuvânt înainte

Cartea ***Dialogul continuu*** a prof. univ. dr. Ovidiu Predescu este urmarea unui mesaj primit în timpul unui vis.

Iată-l:

Se dezlănțuie un uragan devastator care spulberă totul din cale, inclusiv imobilele, care sunt înghițite de o negură înspăimântătoare. Este purtat aiurea de stihiiile naturii și, în cele din urmă, este adus nevătămat pe pajiștea unei mânăstiri ortodoxe. Călugărițe, îmbrăcate în negru, roiesc agitate în jur. Și în liniștea apăsătoare de după dezastru o voce venită parcă din cer îi spune muștrător: „De ce n-ai transmis până acum mesajul meu oamenilor? Cât ai să mai aștepți? Trebuie să le vorbești oamenilor până ce nu va fi prea târziu pentru ei”.

Mesajul primit era clar: „Spune lumii ce o așteaptă dacă continuă să ignore voința divină”. Și astfel de mesaje sunt tot mai frecvent primite de oameni cu preocupări obișnuite, nu neapărat profund religioși, ci chiar atei, cum este cazul lui Shelley Yates, pe care l-am relatat în lucrarea noastră ***În căutarea sensului pierdut*** (Ed. Eikon, 2008).

Superstiții, vor spune cei grăbiți să dea sentințe înainte de a face efortul de a desluși adevărul. Reamintim că, în Antichitate, conducătorii cetăților elene, atunci când aveau de luat decizii importante, mergeau să doarmă în templu pentru ca zeii să le

dea sfatul cel mai bun prin vis. Sigur, ei credeau că le vorbesc zeii, pentru că nu știau, ca noi astăzi, că, în realitate, își consultau propriul subconștient, depozitarul lumii arhetipale, în care sălășluiește întreaga bibliotecă a Universului. Fiind doar un fragment din structura Universului, în subconștientul nostru este depozitată întreaga sa istorie. După cum vom detalia mai târziu, cele mai noi științe vorbesc despre o extensie a conștiinței la Univers. Mai exact, mintea Universului este extinsă la mintea noastră. O experiență simplă și convingătoare pentru fiecare dintre noi ne stă la îndemână. Când nu găsim un obiect rătăcit prin casă, când ezităm în fața unei decizii importante, să-i dăm, seara la culcare, creierului nostru, sarcina să ne spună. Vom fi uimiți ce clar ne poate apărea uneori, a doua zi, răspunsul. Afirmatia este verificată și verificabilă.

O explicație mai pertinentă despre visul anticipativ sau premonitoriu, așa cum este cel al autorului, ne oferă Carl Gustav Jung, unul dintre cele mai înalte vârfuri ale psihologiei subconștientului și un mare om de cultură al secolului al XX-lea. Jung distinge două categorii de vise: cele comune, care au o explicație fiziologică, și cele semnificative, care conțin un mesaj, ne comunică ceva aflat în relație cu viața noastră, aducând informația din inconștient în conștiință. Kekulé a visat modelul hexagonal al benzenului. Lui Mendeleev îi parvine pe aceeași cale ideea celebrului său Tablou al elementelor chimice.

În lucrările noastre dedicate acestui subiect, am spus că visul premonitoriu pune în mare dificultate epistemologică concepția noastră materialistă despre lume și, dacă acesta n-ar exista, n-am avea nevoie de invocarea lui Dumnezeu pentru a explica lumea.

Cartea prof. univ. dr. Ovidiu Predescu, aflată la a doua ediție, revizuită și adăugită, este una foarte actuală. Folosește ca pre-text dialogul dintre Suflet și Spirit pentru a trece prin filtrul unei vaste culturi, din ipostaza de jurist, cititor pasionat al Filocaliilor,

al științelor moderne și al literaturii din domeniul spiritualității, problematica noastră existențială.

Sensibil la realitățile existenței umane, prof. univ. dr. Ovidiu Predescu își pune încontinuu întrebări și caută răspunsuri la componentele ei fundamentale, cum sunt ideea de sens al vieții, de cunoaștere a Providenței, de relații interumane, de fundamente ale moralei.

Prof. univ. dr. Ovidiu Predescu este un intelectual distins, cu mult rafinament, tributar atât originii sale alese, cât și unei culturi temeinice, formată asiduu prin surse judicios selectate. Dincolo de obligațiile profesionale ilustrate la nivel de vârf prin tratate din domeniul științelor juridice, onorate cu mai multe premii de către Academia Română, de funcția de editor executiv al revistei **Dreptul**, Ovidiu Predescu este, de asemenea, cunoscut prin publicațiile cu caracter eseistic, dintre care unele sunt traduse și în limbi străine.

Prin lucrările sale, Ovidiu Predescu probează încă o dată că marea cultură nu se reduce la o simplă reproducere a ceea ce s-a înregistrat în memorie, ci la ceea ce se creează mai departe plecând de la ce s-a creat deja.

În prefața acestei cărți, autorul ne precizează că dialogul este al „clipei de față în care este cuprins totul, viața însăși în eternitatea ei”. Și la fel de frumos ne spune mai departe: „Este clipa lui Dumnezeu, esența Sa nemuritoare, indivizibilă și neschimbătoare, momentul în care el rămâne veșnic”. „S-o prețuim, ne spune autorul, este singura noastră realitate”.

Scopul dialogului, ni se spune, îl constituie „întoarcerea sufletului la Creatorul său”, acum, am adăuga noi, în pustiul tot mai rece în care ne pierdem rătăcind fără nicio busolă. În vederea acestui țel ni se cere o singură condiție de îndeplinit: să trăim în pace cu semenii și natura și să respectăm legile în virtutea cărora

suntem aici, conștientizând esența noastră divină. Numai printr-un dialog continuu cu noi înșine, ni se spune, putem ajunge la o spiritualitate înaltă ca singura premisă a existenței noastre în viitor.

În contextul viețuirii într-o lume globalizată, supusă unui continuu bombardament informațional, cu afirmații ce se contrazic în funcție de interesele diferite ale celor care au acces la sursele mediatice, sfâșiată de ghearele crizei care îmbracă o multitudine de aspecte – economice, morale, culturale și spirituale –, angoasată de valul de ură și violență, manifestat tot mai frecvent în relațiile interumane, pentru a afla adevărul despre noi, pentru a afla ce ni se întâmplă, nu mai este suficient să apelăm la o singură sursă de documentare, fie ea din orice domeniu – religie, știință etc. Iată de ce cartea lui Ovidiu Predescu este un necesar discurs despre noi, care nu omite niciuna din sursele ce ar putea avea ceva de zis în aflarea adevărului despre noi. Adevărul, ne spune autorul, trebuie căutat dincolo de realitatea iluzorie a lumii, în dimensiunea spirituală a Universului, iar pentru a putea ajunge acolo este nevoie de cunoaștere, de evoluție spirituală.

Cititorii sceptici față de atribuirea unei dimensiuni spirituale Universului, care amintește de suportul tuturor religiilor și al tradițiilor spirituale, se pot întreba dacă mai poate fi de actualitate o astfel de abordare contrazisă de științele exacte, cultivate de cel puțin 150 de ani, mai exact de la jumătatea secolului al XIX-lea, când fizica clasică, chimia și teoria evoluției speciilor elaborată de Darwin păreau să ofere argumentele necesare fundamentării unei concepții materialiste despre lume.

Trebuie spus că pe atunci, în fața avântului științelor exacte, nu existau contraargumentele de care dispunem astăzi. Îndemnul „crede și nu cerceta” părea să fie singura soluție a celor ce apărau ideea de sursă spirituală pentru Univers. Cu totul altfel ne situăm

astăzi. Avem acum argumente venite chiar din inima laboratoarelor cu statut științific ferm. Amintite deja de autor, noi nu vom mai adăuga decât câteva detalii. Ne vom referi la concluziile fizicii cuantice, ale psihologiei transpersonale și ale experiențelor din timpul morții clinice.

După cum se cunoaște, știința-regină, care a impus viziunea materialistă despre lume, a fost fizica clasică newtoniană, în virtutea căreia Universul a fost văzut ca un ansamblu de entități disparate. De aici a venit și sciziunea din gândire, din relațiile interumane, ca și ideea singularității cosmice cu o întregă filosofie a absurdului și neantului. Astăzi fizica cuantică ne relevă însă o lume continuă, interconectată causal, în sensul existenței unei influențe reciproce, benefică sau nocivă, exercitată asupra tuturor părților componente. În profunzimea materiei există o non-separabilitate. Suntem cu toții prinși în plasa Universului, de care vorbea încă din Antichitate filosofia chineză: liberi prin deciziile înscrise în marja liberului nostru arbitru, dar dependenți de propriile acțiuni. ***Nimeni și nimic nu poate exista doar prin sine.*** Existăm atât ca determinare proprie, cât și a celorlalți. Înțelegem acum de ce egoismul și actele negative la adresa semenilor sunt excluse din legile spirituale ale Universului. De aici decurge și marea noastră responsabilitate față de semeni, natură și cosmos. Răul pe care îl generăm se extinde la întregul Univers. Dacă lumea în care trăim nu ne place, o putem schimba numai prin schimbarea gândurilor, sentimentelor și comportamentului față de semeni și natură. Iată cum ceea ce două mii de ani a fost pus ca interdicție divină acum putem înțelege ca necesitate, chiar prin cunoaștere științifică. Universul este expresia unui mare gând, a unei mari minți sau conștiințe cosmice pe care oamenii l-au antropomorfizat într-o ființă asemenea nouă, din nevoia de facilitare a înțelegerii.

Aceeași fizică ne spune că ceea ce numim materie nu este decât un câmp infinit de energie aflată într-o continuă vibrație, mișcare întocmai ca valurile mării. Și gândurile, și sentimentele noastre sunt, de asemenea, vibrații ale acestui câmp cuantic și, în consecință, semnificația lor pozitivă sau negativă se reflectă instantaneu asupra întregului Univers, după cum ne spun legile fizicii cuantice. Acesta este motivul pentru care ura, violența, dorința de răzbunare, răul provocat altora sunt dezavuate de toate religiile și tradițiile spirituale. Înțelegem, deopotrivă, că, prin efectul de câmp fizic, un gând negativ este nociv pentru Univers, iar, prin efectul biochimic pe care îl are la nivelul organismului celui ce îl nutrește, are consecințe de ordin patologic, de îmbolnăvire.

Gândul însuși fiind materie, un câmp de forță capabil să organizeze energia în materie, ceea ce gândim insistent se transformă în realitate. Semnătura gândului nostru este cea a efectului său. Lumea este deci așa cum o gândim, după chipul și asemănarea noastră.

Îi aud pe mulți lideri politici spunând că vor să ia puterea, nu în primul rând pentru a înfăptui binele pentru țară, ci pentru a-i doborî și nimici pe cei care o dețin. Deci pentru a face un rău cuiva. Este categoric un lapsus în cultura lor, cel puțin spirituală. Și, cum spune și Karl Popper, ura nu construiește, ci distruge. Și, sigur, Universul nu-l vor avea ca aliat.

O ultimă observație la acest capitol. Elementele componente ale câmpului cuantic par să aibă propria lor inteligență. Sunt numeroase experiențe de laborator care susțin această idee. Însuși creatorul termenului de „quantă”, Max Planck, afirma că materia există doar pentru că subparticulele care compun atomul, aflat la baza întregului edificiu cosmic, sunt menținute într-o continuă mișcare de către ceea ce a fost numit ca ***mind of univers*** (minte a universului). Plecând de la cu totul alte considerente, noi am numit-o ***inteligență a materiei*** (1981).

Inițial s-a enunțat doar teoretic că două particule subatomice rezultate din aceeași coliziune se vor comporta ca și cum ar „ști” una de alta, indiferent de distanța la care vor fi separate. S-a numit paradoxul Einstein – Podolski – Rosen. Ulterior, fenomenul a fost reprodus în laborator, prima oară de către Alain Aspect la Institutul de Optică al Universității d’Orsay (Franța). Două subparticule care fac inițial parte din aceeași unitate au un spin opus, adică se rotesc în sens diferit – una spre dreapta, alta spre stânga. Dacă se schimbă experimental sensul de rotație al unei particule, cu ajutorul unor filtre, spre exemplu, instantaneu și-l schimbă și congenera ei, chiar dacă este situată la o distanță astronomică.

Un alt experiment. Un foton a fost împărțit în două jumătăți și fiecare parte a fost expediată prin fibre optice în direcții opuse. În clipa în care au ieșit din fibrele optice, s-au întors una către cealaltă până s-au reunit, indiferent de distanța la care au fost expediate. „Mintea inteligentă” a Universului a funcționat în ambele situații expuse. Chiar la distanțe de miliarde de ani-lumină cele două particule se comportă ca și cum ar ști una de alta. Să avem în vedere că cei care au impus o viziune materialistă a lumii, începând chiar cu Aristotel, Galileo, Descartes, Darwin etc., nu aveau cum să știe ceea ce știm noi astăzi.

O nouă știință, născută în ultimii 40 de ani, ***Psihologia trans-personală***, de care este legat îndeosebi numele prof. univ. dr. Stanislav Grof (S.U.A.), aduce o mulțime de dovezi experimentale referitoare la existența unei conștiințe extinse la nivel de Univers. Propria noastră conștiință nu ar fi decât un fragment al marii Conștiințe Cosmice. Deja la ora actuală, în ciuda reticenței de la noi, în literatura occidentală abundă numeroase lucrări elaborate de nume mari din psihologie, filosofie, sociologie, fizică, informatică etc. în care se vorbește despre o mare revoluție în cunoaștere. Se poate spune că bătălia pentru Dumnezeu nu se mai dă pe frontul

religiei, ci al științelor de ultimă achiziție. Anual, sunt dedicate congrese internaționale problematicii conștiinței extinse sau cosmice. Ultimul congres a avut loc în iunie 2010 la Moscova, având ca temă semnificativă **Revoluția Conștiinței**.

La acest congres, la care am avut șansa de a participa, am întâlnit personalități venite de pe întregul mapamond. Cărțile multora dintre cei prezenți acolo le citeam fascinat cu ani în urmă. Cu această ocazie, s-a discutat despre reaşezarea tuturor domeniilor de cunoaştere și ale vieții sociale pe noile fundamente aduse de aceste ultime studii în domeniul conștiinței.

Poate că cea mai uimitoare concluzie venită nu de la oameni ci de preocupări exclusiv spirituale, ci din laboratoarele oamenilor de știință, este aceea că noi, ca și întregul cosmos, suntem creația unei inteligențe, a unei Conștiințe Cosmice, și, în consecință, nu creierul nostru este cel ce generează o conștiință, ci invers, conștiința este cea care își construiește vehiculul prin care se poate exprima. Văzută astfel, așa cum am conchis și în lucrarea noastră **Inteligența materiei**, evoluția nu ne mai apare ca fiind rodul hazardului, al întâmplării, cum o vedeau Darwin și adepții săi actuali, ci ca expresie a unei intenții, a unei voințe de dirijare a evoluției de la reflectarea inteligenței în structura atomului până la liberarea gândului, a conștiinței exprimate prin creierul uman. Contrar teoriilor științifice în vogă, se poate afirma că evoluția a avut ca scop ultim apariția ființei umane capabile de dialog. În acest sens, cred că suntem nu la capătul evoluției omului, ci abia la începutul ei, prin trecerea într-o nouă etapă, cea a spiritualizării, grație perfecționării capacității de percepție și de raționament a creierului nostru. Am sentimentul că asistăm la sfârșitul unei etape intermediare în dezvoltarea creierului uman și la începutul erei de desăvârșire a evoluției sale. Cuvintele lui Malraux, după care secolul al XXI-lea ori va fi al religiilor, ori nu va fi deloc, cred că trebuie înlocuite cu acelea după care **secolul al XXI-lea ori va fi al spiritualității, ori nu va fi deloc**.

Reorientând întreaga noastră gândire și întregul nostru comportament în acord cu legile fundamentale ale Universului, avem șansa de a edifica o lume fascinantă, mai mult, o lume normală, așa cum ar fi trebuit să fie și nu a fost. Iată de ce cartea prof. univ. dr. Ovidiu Predescu este un ghid minunat în călătoria spre noi înșine, spre firească.

Din studiile menționate mai sus s-a mai dedus încă o concluzie surprinzătoare și absolut fericită. Imaginea unui Dumnezeu dur și neîndurător, gata să pedepsească orice greșală umană, este complet depășită și ireală. Încerc să înțeleg această imagine într-o vreme și o lume în care nu existau alte mijloace de educare și de civilizare a oamenilor. Dar Noul Testament ne aduce prin Iisus Hristos legea *iertării*, una dintre cele mai importante și mai pline de substanță, atât de necesară pentru pacea lumii. Opusul ei – ura, răzbunarea – n-a adus decât dezbinare și durere omenirii.

Această nouă imagine este cea cu care se întorc cei ce au traversat o experiență a morții clinice (NDE – Near Death Experience). Ei vorbesc despre o ființă de lumină care îi întâmpină la capătul călătoriei lor și pe care o percep ca fiind *Ființa Supremă*. Este de o infinită blândețe, de o bunătate și de o generozitate copleșitoare. Între Ființa de Lumină și noul venit are loc un dialog fără cuvinte. I se prezintă întregul film al vieții, cu toate detaliile evenimentelor trăite, cu toate erorile pe care le-a săvârșit și cu gândurile și sentimentele celor pe care i-a nedreptățit. Își văd împlinirile și neîmplinirile din timpul vieții, misiunea cu care s-au născut și ce a mai rămas de îndeplinit. Ei văd astfel că viața are un sens, în ciuda „filosofiei” cultivate în lumea modernă.

Stanislav Grof (2006) apreciază dialogul mental ca fiind o invitație la o „evaluare morală”, un echivalent al „judecății de apoi” pe care omul și-o face singur văzându-și filmul vieții.

În niciun caz această „judecată” nu este „înfricoșătoare”, așa cum o auzim mereu repetată. Un exemplu va fi edificator. Un pastor își amenința, după tradiție, enoriașii cu toate focurile iadului pentru păcatele lor. Face un stop cardiac și intră în moarte clinică. I se prezintă filmul vieții și la sfârșitul său este întrebat de către Ființa de Lumină dacă a văzut în locul în care a ajuns grozăviile înspăimântătoare cu care și-a amenințat enoriașii. Răspunzându-i, evident, că nu, i se spune că va trebui să-și reia viața terestră și să nu mai spună în biserica sa decât ceea ce a văzut acolo. Ceea ce a și făcut!

Aș vrea să subliniez că aceste relatări nu sunt povești culese din maculatura de senzație, ci sunt studii efectuate începând din anii '70 de către medici psihiatri și neurologi, psihologi, sociologi și filosofi – toți profesori universitari în universitățile americane, inițial, apoi și în alte zone ale lumii (Stanislav Grof, Michael Sabon, Raymond Moody, Kenneth Ring, Pim van Lommel și mulți alții).

Studiile lor au conchis că toți subiecții chestionați, care s-au întâlnit cu ceea ce ei au numit **Ființa de Lumină**, în timpul experienței din apropierea morții clinice, au avut convingerea că se află în fața Ființei Supreme, pe care au descris-o ca fiind **inefabilă**, plină de o **iubire infinită** și dispunând de o **cunoaștere**, de asemenea, infinită. Multora li s-a spus ce misiune vor avea în continuare în viață. S-au întors din acele experiențe cu informații pe care nu le-au avut niciodată în viața de până atunci. De pildă, un mecanic auto s-a întors cu noțiuni de fizică cuantică de care nu auzise niciodată până în acel moment. Ca urmare, a și studiat-o ulterior la universitate.

Concluzia a fost că subiecții implicați în această experiență au avut acces real la o altă dimensiune a Universului, care poate fi considerată cauza primordială a întregului existent.

Am citit o relatare cutremurătoare și care este totodată un extraordinar triumf al capacității de iertare, aparținând ziaristului

Patrice von Eersel (*La source noire, Révélation aux portes de la mort*, Ed. Grasset et Fasquelle, 1986). O tânără evreică, Golda, după ce a rămas singura supraviețuitoare din întreaga familie închisă în lagărele morții din Germania lui Hitler, la sfârșitul războiului s-a întors acolo pentru a îngriji copiii orfani ai celor care i-au ucis părinții și frații! Dacă aș fi fost în locul mai-marilor lumii, acestei tinere i-aș fi dat Premiul Nobel pentru pace, și nu celor care fac o politică pe placul lor.

Avem, așadar, astăzi suficiente argumente pentru a înțelege o bună parte din misterul existenței noastre în Univers. Înțelegem că nu suntem singuri în imensitatea indefinită a Universului în care ne-am fi trezit din întâmplare. Înțelegem că Universul nu este surd la muzica noastră, indiferent la speranțele noastre, la suferința sau la crimele noastre, cum spune geneticianul Jacques Monod (*Le hazard et la nécessité*, Ed. Du Seuil, Paris, 1970). Inteligența cosmică ne-a adus aici în baza unor legi precise și ne-a cerut prin trimișii săi sacri să le respectăm spre binele și împlinirea noastră. Prin gândurile și conștiința noastră ni s-a dat numai nouă, oamenilor, șansa de a fi la rândul nostru co-creatori de noi forme în Univers. Metaforic, am putea spune că fiecare dintre noi, prin ceea ce facem, în acord cu legile Providenței, ne construim acolo, sus, o stea, după cum prin acțiunile noastre rele o putem stinge.

În toamna anului trecut (2010) am vizitat acceleratorul de particule CERN de la Geneva, evident doar în partea care era destinată accesului pentru public. Pe un ecran am văzut figurată această metaforă: când două ființe din planul terestru comunicau armonios, în planul astral se aprindea, în același timp, o lumină, o stea. Cerul aducea slavă păcii, armoniei și iubirii dintre oameni.

Acesta este și mesajul pe care ni-l aduce cartea *Dialogul continuu* a prof. univ. dr. Ovidiu Predescu. Un mesaj necesar nouă, tuturor, pentru a înțelege unde suntem, de ce suntem aici

și ce trebuie făcut pentru a merge mai departe cât suntem încă aici. Cartea ***Dialogul continuu*** a prof. univ. dr. Ovidiu Predescu ne pune la dispoziție toate instrumentele necesare propriei noastre transformări și evoluții în care avem o întârziere de 2000 de ani!

O temă intens dezbătută în prezent este aceea a fatidicului an 2012.

După cum ne arată calculele astrofizice, în decembrie 2012 se încheie marele ciclu de evoluție al Galaxiei noastre. Este momentul în care se va produce și alinierea sistemului nostru solar cu centrul Galaxiei, conjunctură în care va fi supus unui nou câmp de energie, de o frecvență mult mai înaltă și care ar putea influența viața de pe Terra. Se crede că în momentele de trecere de la un ciclu la altul ar putea avea loc și multe perturbări climatologice, geofizice și inclusiv în plan uman. Gregg Braden, bine-cunoscut prin cărțile sale, publicate inclusiv la noi, ne spune că nu sunt premise pentru un final catastrofic din punct de vedere geofizic, cum ar fi schimbarea polilor magnetici, în ciuda scenariilor escatologice atât de mult trâmbițate.

Toți comentatorii, care analizează fenomenul, sunt de acord că 2012 este un moment critic pentru întreaga lume din cauza marilor abateri de la legile de ființare ale Universului prin actele de violență față de oameni, prin nedreptățirea și asuprirea lor, prin războaiele purtate și prin distrugerea naturii.

Argumentele aduse aici ne spun că omul poate influența în bine Universul prin mintea sa. Stă deci în puterea noastră să evităm un final catastrofic pentru noi și planetă. Nu ni se cere decât să acceptăm ceea ce ne-a spus cel mai mare învățător al tuturor timpurilor, Iisus Hristos: să optăm pentru binele tuturor, pentru iubirea și iertarea semenilor. Este ultima șansă de salvare și evoluție, ni se spune.

Este încă un strigăt de avertizare al acestei cărți absolut utile pentru timpul în care ne aflăm. Să sperăm că va fi și auzit, spre binele nostru, al tuturor.

Prof. univ. dr. Dumitru Constantin-Dulcan

Foreword*

The paper written by Professor Ovidiu Predescu, Ph.D, **Continuous dialogue** is the outcome of a message received during a dream.

Here it is:

A devastating hurricane unleashes, sweeping all the way, buildings all-in, which are swallowed by a terrible darkness. Randomly drifted by freaks of nature, it is eventually brought unscathed on the lawn of an Orthodox monastery. Nuns dressed in black, swarming around nervously. And amid the heavy silence following the disaster, a voice as if coming from heaven tells him reproachfully: “Why haven’t you sent my message to people yet? What are you waiting for? You must talk to people until it is too late for them”.

The message was clear enough: “Tell the world what is to come if it continues to ignore the divine will”. And these kinds of messages are increasingly received by people with common concerns, not necessarily deeply religious, but even atheists, like Shelley Yates’s case, which we reported in our paper **In search of lost meaning** (Eikon Publishing House, 2008).

Superstitions, shall say those rushing to make judgments before struggling to discern the truth. We prompt that in ancient

* Traducător Cerasela Gheorghe (Casa de traduceri).

times, when important decisions were to be taken, leaders of the Greek strongholds went to sleep in the temple for that gods give them the best advice during sleep. Certainly, they believed that gods spoke to them, as they weren't aware, as we are today that, in fact, they used to consult their own subconscious, the archetypal world depository, where the entire library of the Universe dwells. Being only a fragment of the structure of the Universe, our subconscious stores its entire history. As we shall elaborate hereinafter, the newest sciences deal with an extension of consciousness to the Universe. More specifically, the mind of the Universe is extended to our minds. A simple and compelling experience for each of us is within our reach. When we fail to find a lost object in the house, when we balance facing an important decision, let us put our brain, at bedtime, in charge of telling us. We shall be amazed how clear it may sometimes appear the answer the next day. This statement is verified and verifiable.

A more relevant explanation about anticipatory or premonitory dream, like the author's dream, gives Carl Gustav Jung, one of the highest peaks of the psychology of the subconscious and a great scholar of the twentieth century. Jung distinguishes two categories of dreams: the common ones, bearing a physiological explanation, and the significant ones, bearing a message, convey us something related to our lives, bringing information from the unconsciousness into consciousness. Kekulé dreamed of the benzene hexagonal model. Mendeleev's idea for his famous Periodic table of elements made its way similarly.

In our papers consecrated to the subject herein, it has been asserted that premonitory dream puts our materialistic conception of the world in epistemological difficulty and if it did not exist, we would do without invoking God in order to explain the world.

The paper written by Professor Ovidiu Predescu, second revised and enlarged edition, is still ruling. It uses as a pretext

the dialogue between Soul and Spirit to pass through the filter of a vast culture as depicted by a lawyer, avid reader of the *Philokalia*, modern science and literature in the field of spirituality, our existential issues.

Sensitive to the realities of human existence, Professor Ovidiu Predescu continually raises questions and seeks answers to its fundamental components, such as the idea of the meaning of life, knowledge of Providence, interpersonal relations, the roots of ethics.

Professor Ovidiu Predescu is a distinguished intellectual, highly sophisticated, paying tribute both to its selected origin, and to a worked out education, unceasingly built up on strength of judiciously selected sources. Beyond professional obligations illustrated at the top level by the Treatises in the field of legal sciences, honored with several awards by the Romanian Academy, the position of executive editor of the *Law* review, Ovidiu Predescu is also known for his essayistic publications, some of which are also translated into foreign languages.

By his works, Ovidiu Predescu proves once again that great culture does not simply consist in mere reproduction of memory recordings, but in what is further shaped on the threshold of what has already been created.

In the preamble to this paper, the author states that dialogue belongs to “the present moment in which everything is included, life itself in its eternity”. And, no less beautifully, he goes: “It is God’s moment, His essence, immortal, indivisible and immutable, the moment when He remains eternal”. “Let us cherish it, calls the author, it is our sole reality”.

We are told that the purpose of dialogue is “the return of soul to its Creator”, now we might add, in the growing cold desert where we evanesce wandering with no compass. With this purpose in view, we are asked to fulfill only one condition:

to live in peace with our peers and the nature and to observe the laws under which we are here, being aware of our divine essence. Only through a continuous dialogue with ourselves, it is said, we shall reach a spiritual high as the only prerequisite for our future existence.

In the context of living in a globalized world, subject to continuous bombardment of information, with statements that contradict each other varying with interests of those who have access to media sources, torn by the crisis' claws coming under numerous issues – economic, moral, cultural and spiritual –, anguished by the wave of hatred and violence, increasingly manifested in interpersonal relationships, aiming to learn the truth about us, to find out what is happening to us, it is no longer enough to appeal to a single source of information, be it related to any field – religion, science etc. This is why Ovidiu Predescu's paper is a necessary discourse about us, not skipping any of the sources that might have something to say in finding out the truth about us. The truth, the author tells us, must be looked for beyond the illusory reality of the world, within the spiritual dimension of the Universe, and getting there requires knowledge, spiritual evolution.

Readers skeptical of assigning spiritual dimensions to the Universe, which reminds of the support of all religions and spiritual traditions, can ask themselves if it's possible to be still fresh such an approach contradicted by exact sciences, cultivated since at least 150 years, namely the mid-nineteenth century, when classical physics, chemistry and the evolution of species theory developed by Darwin seemed to offer the necessary arguments to substantiate a materialistic conception of the world.

It should be mentioned that, by that time, there were no counterarguments that we have today over against the boom in exact sciences. Inducement to "Do not ask questions, just believe"

seemed to be the only solution of those who advocated the idea of spiritual source for the Universe. Presently, the situation is completely disparate. We now have arguments coming from the very heart of laboratories with strong scientific status. Already set forth by the author, we shall add but a few details. We shall refer to the conclusions of quantum physics, transpersonal psychology and clinical death experiences.

Admittedly, the science-queen, which imposed the materialist view of the world, was classical Newtonian physics, under which the Universe was seen as a set of disparate entities. This entailed the schism in thinking, in interpersonal relationships, as well as the idea of cosmic singularity bearing a whole philosophy of the absurd and nothingness. However, quantum physics is currently revealing us a continuous, causally interconnected world, within the meaning of existence of a mutual, beneficial or harmful influence, carried to all parts. The depth of material breathes non-severability. We are all caught in the Universe web, discoursed upon by Chinese philosophy since ancient times: free under decisions ranging within our freedom of will, but dependent on own actions. ***Nobody and nothing can exist only by itself.*** We exist on account of both our single-mindedness and determination of the other. We come to understand why selfishness and negative acts against peers are excluded from the spiritual laws of the Universe. Hence our large responsibility to fellow men, nature and the cosmos. The harm we produce expands to the entire Universe. If the world we are living in doesn't appeal to us, we can only change it by altering thoughts, feelings and behavior towards other people and the nature. Here's how what has been set as divine prohibition for two thousand years now we see as a necessity, even via scientific knowledge. The Universe is the expression of a great idea, of a strong mind or a cosmic consciousness that people have anthropomorphized